

Βιογραφία του Σατούρνινο Κάροντ Λερίν

21 Φεβρουαρίου του 1903, γεννήθηκε σε μία αγροτική οικογένεια της Αραγονίας ο αναρχοσυνδικαλιστής και αντι-φασίστας πολεμιστής, Σατούρνινο Κάροντ Λερίν, γνωστός και ως “Έλ Κούκο Θεμπογιέρο”, “Σατουρ” κα “Χαθίντο Λαόζ Μαρίν”. Ξεκίνησε να εργάζεται στην ηλικία των 6 ετών στα χωράφια, στην περιοχή της Καστίλης, όργωνοντας και συγκομίζοντας. Στο τέλος του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, πήγε να αναζητήσει εργασία στην Ευρώπη πριν εγκατασταθεί στη Βαρκελώνη, όπου και βρήκε εργασία στον τομέα των κατασκευών. Εκεί έγινε μέλος της CNT και με την βοήθεια της έμαθε να διαβάζει και να γράφει. Σαν ενεργός αναρχικός, αρνήθηκε να αναλάβει υπεύθυνη θέση. Κατά τη διάρκεια της επόχης των Πιστολέρο, υπήρξε μέλος σε μία ομάδα δράσης και έπρεπε να φύγει στη Γαλλία για να ξεφύγει από την καταστολή που είχε ξεκινήσει από τη δικτατορία του Πρίμο ντε Ριβέρα.

Επέστρεψε από την εξορία με αμνηστία που του χορηγήθηκε από τη Δεύτερη Δημοκρατία και συμμετείχε ενεργά στο συνδικάτο οικοδόμων της CNT στη

Σαραγόσα. Τον Φεβρουάριο του 1936, ήταν μέλος της Περιφερειακής Επιτροπής της Αραγονίας (Comité Régional) και ήταν υπεύθυνος για την οργάνωση της ένωσης αγροτών (sindicats Pagesos) στην περιοχή. Συμμετείχε σε πολλές προπαγανδιστικές περιοδικές, ιδιαίτερα στην περιοχή Μπαλντερόμπρες (Teruel) μαζί με τον Φλορεντίνο Γκαλβάν. Στις 19 Ιουλίου του 1936, ως Γραμματέας προπαγάνδας για την επιτροπή περιφερειών, έφυγε από τη Σαραγόσα και έφτασε στην Τορτόζα, όπου σχημάτισε με τον καπετάνιο Φερρέρ την Columna Carod-Ferrer, που συμμετείχε στην απελευθέρωση πολλών χωριών της Αραγονίας, συμπεριλαμβανομένων των Αλκάνιθ, Καλάντα, Αλκορίσα, Μονταλμπάν. Κατάφερε να θέσει σε εφαρμογή ένα δίκτυο που θα βοηθούσε απομονωμένους αγωνιστές στη Σαραγόσα. Όταν απελευθέρωσε το χωριό που μεγάλωσε, την Μονέβα (500 κάτοικοι), έσωσε τη ζωή του ιερέα Ενρίκε Γουαγιά, ενός παιδικού φίλου που επρόκειτο να κατακρεοürgηθεί από τους κατοίκους και ο οποίος στη διάρκεια του πολέμου διετέλεσε γραμματέας προμήθειας για τη μικρή κολλεκτιβοποιημένη πόλη. Στη συνέχεια η φάλαγγα του, ενώθηκε με εκείνη του Αντόνιο Ορτιζ Ραμίρες, και έλαβε το όνομα Columna Confederal Sud-Ebre.

Μετά τη στρατιωτικοποίηση, διορίστηκε Επίτροπος της 118ης Ταξιαρχίας, με κυβερνήτη τον Βικτώριο Καστάν Βιγείν και στη συνέχεια Κομισάριος της 25ης Ταξιαρχίας (Ejército Popular), μια θέση που κατείχε μέχρι το τέλος του πολέμου. Συνεργάστηκε με την "Nuevo Aragon", την εφημερίδα του Συμβουλίου της Αραγονίας. Τον Μάιο του 1937 κατά τη διάρκεια συγκρούσεων στη Βαρκελώνη με τους σταλινικούς, στάλθηκε από την 25η Ταξιαρχία στη Καταλονία στην κεφαλή αρκετών ομάδων με τον σκοπό να σταματήσει τις συγκρούσεις, αλλά δε το έκανε μετά από εντολή των ηγετών της CNT. Στο τέλος του πολέμου βρέθηκε στο μέτωπο της Μαδρίτης, συνελήφθη στο λιμάνι του Αλικάντε και φυλακίστηκε στα στρατόπεδα συγκέντρωσης στις περιοχές Λος Αλμένδρος και Αλβατέρα. Δραπέτευσε τον Μάη του 1939 με τον Καστάν και τον Σεμπασιάν Βιθέντε Εστέμπαν Κασταν, και ταξίδεψε ως τη Γαλλία με τη βοήθεια και τις οδηγίες του Φρανσίσκο Πονθάν Φιδάλ.

Εκεί κρατήθηκε μέχρι το τέλος του 1940, και μετά την απελευθέρωσή του, εντάχθηκε στην παράνομη ομάδα του Πονθάν, που συμμετείχε στην αντίσταση κατά της γερμανικής κατοχής, και στον συνεχόμενο αγώνα στην Ισπανία. Τον Ιανουάριο του 1941, πέρασε στην Ισπανία, όπου πραγματοποίησε αποστολές συνεργασίας μεταξύ της Εθνικής Επιτροπής της CNT και του Μανουέλ Αμίλ Βαρθία και του Σελεδόνια Πέρε στη Μαδρίτη. Τον Ιούνιο του 1941, διεξήγαγε μια νέες αποστολές στη Βαλένθια, στη Βαρκελώνη και στη Μαδρίτη, όπου συνελήφθη στις 7 Αυγούστου του 1941, πιθανώς λόγω της δράσης του προδότη Ελισέ Μελί Ντίε, τον οποίο ο ίδιος είχε πρώτος υποπτευθεί για την προδοσία. Ενώπιον του συμβουλίου του πολέμου, το οποίο ξεκίνησε στη Μαδρίτη στις 11 Οκτώβρη του 1949 – και κατά τη διάρκεια του οποίου ο ιερέας Ενρίκε Γουαγιαμίλησε υπέρ του, ο οποίος μετά τον πόλεμο είχε «εξοριστεί» στην Επίλα από τον Φράνκο – απέφυγε τη θανατική ποινή και καταδικάστηκε σε είκοσι πέντε χρόνια εγκλωβισμό. Είχε φυλακιστεί διαδοχικά στις φυλακές της Φιγκέρες, της Βαρκελώνης και στη Σαν Μιγέλ δε λο Ρέγες από την οποία ελευθερώθηκε στα τέλη του 1960. Έζησε στη Βαρκελώνη και συνελήφθη εκ νέου τον Οκτώβριο του 1961 και το 1962 για την διασύνδεση του με την Alianza Sindical Obrera (ASO). Τον Ιούλιο του 1965, προς έκπληξη πολλών, έλαβε μέρος στην υπόθεση των διαπραγματεύσεων μεταξύ της CNT και των πρώην Φράνκικων ιεραρχικών συνδικάτων. Τον Φεβρουάριο του 1976 συμμετείχε στην συνομοσπονδιακή συνέλευση στη Σανς και στη ανανασύνταξη της CNT και το επόμενο έτος υπήρξε ένας από τους υποστηρικτές στην ίδρυση της La Verneda Libertarian Ateneo στη Βαρκελώνη. Ο Saturnino Carod Lerín πέθανε στη Βαρκελώνη στις 7 Μαρτίου του 1988.

Μετάφραση: Αδέσποτος

Πηγή: The bottled wasp pocket diary